Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος — *Ἐν Ἀθήναις, 16 Δεκεμβρίου 1906* — *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 3*

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως διὰ τὸ 1907, μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν ὀλίγων ὑπολειπομένων Μετοχῶν, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 15 Δεκεμβρίου, παρατείνεται μέχρι τῆς 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἔδειξε τέλος πάντων ἐνδιαφέρον δι' ἐκεῖνο τὸ κακομαθημένο κορίτσι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχαν λείψῃ ἡ μέριμνα καὶ αἱ συμβουλαὶ τῆς μητέρας· ἔπειτα τὴν ὑπεχρέωσε νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὰς ἀσχολίας της, τὰς μελέτας της, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς της.

Ἡ Ἀνδρέα δὲν εἶχε μεγάλα πράγματα νὰ εἰπῇ διὰ τὰ διάφορα ἐκεῖνα ζητήματα· ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἐνδιέφεραν προσωπικῶς καὶ τῆς ἤρεσκε πολὺ νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸν ἑαυτόν της, διὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ ἄθλά της, διὰ τὴν κυριαρχίαν της ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς, μὲ πολλὴν προθυμίαν ἤρχισε νὰ ρητορεύῃ, καί, μὲ τὴν ἀφελῆ περιαυτολογίαν της, ἐφανέρωσεν ὅλον της τὸν χαρακτῆρα εἰς τὰς δύο κυρίας, ποὺ τὴν ἤκουαν ἔκπληκτοι.

Ἡ κυρία Δὲ Λόρζ, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς διεσκέδαζεν ὁ ἀπροσποίητος ἐγωϊσμὸς ἐκείνης τῆς μικρῆς, μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τὰ ἐγώ καὶ τὰ ἐμένα, ποὺ ἔπεφταν σὰν καταρράκτης ἀπὸ τὴν γεμάτην νάζια καὶ ἀξιώσεις πολυλογίαν της. Δὲν τὴν ἤκουε πλέον παρὰ μὲ ἀφῃρημένα αὐτιά· ἀνεκάθησεν εἰς τὴν πολυθρόναν της καὶ ἐχασμήθη πολὺ συχνά, ἐνῷ ἔρριπτε πρὸς τὴν ἀδελφήν της βλέμματα στενοχωρημένα, σὰν νὰ ἔλεγε :

— Ὦ ! ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὰ γελοῖά της σαλιαρίσματα· μοῦ πειράζει τὰ νεῦρα !...

Ἡ εὐχὴ τῆς κυρίας Δὲ Λόρζ δὲν ἐβράδυνε νὰ πραγματοποιηθῇ· Ἀπὸ τὸ σύνδενδρον μέρος τοῦ κήπου ἐπρόβαλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα κοριτσάκι, μὲ ξέπλεχα μαλλάκια, καὶ μὲ τὰ μικροκαμωμένα πόδια του ἐτσαλαπάτησε τὴν ὡραίαν ἡλιολουσμένην χλόην, διὰ νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν κυριῶν.

— Πιὸ σιγά, Σολάνζη ! ἐφώναξεν ἡ μητέρα του· ἂν τρέχῃς ἔτσι στὸν ἥλιο χωρὶς καπέλλο, θὰ σὲ πιάσῃ κεφαλόπονος.

— Ὦ ! μαμμά, κεφαλόπονος τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς μου ! διεμαρτυρήθη τὸ κοριτσάκι μὲ τὸ μαργαριταρένιο γέλιο του. Δὲν πιστεύω ! κι' ἂν τὸ ἤθελα, πάλιν θὰ ἤτανε ἀδύνατον νὰ μοῦ πονέσῃ τὸ κεφάλι μου, σήμερα. Ἡ Ἄννα ὅμως καὶ ἡ Ὀδέττη Δρατὲμ δὲν ἦρθαν ἀκόμα, μητεροῦλά μου ; Πόσον ἀργοῦν !

— Δὲν ἐφάνησαν ἀκόμα, κόρη μου, καὶ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔλθουν τώρα πιά. Ἀλλά, διὰ νὰ μὴ μείνῃς παραπονεμένη, νὰ μιὰ ἄλλη φίλη μας, ποὺ ἦλθε νὰ ἑορτάσῃ μαζί σου, ἐπρόσθεσεν ἡ κυρία Γριβώ, ἐνῷ ἔθετεν ἀπαλὰ τὸ χέρι της εἰς τὸν ὦμον τῆς Ἀνδρέας.

Ἡ φαντασμένη κάτι ἤθελε νὰ εἰπῇ καὶ ν' ἀρνηθῇ, ἀλλὰ τὰ λόγια της ἐσκεπάσθησαν ἀμέσως μὲ τὰ χαρμόσυνα ξεφωνητὰ τῆς μικρούλας Σολάνζης.

— Ὦ ! ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, δεσποινίς, ἐπέμεινεν ἡ μικροῦλα, κι' ἔπιασε τὰ χέρια τῆς Ἀνδρέας διὰ νὰ τὴν σύρῃ μαζί της. Ἐλᾶτε γρήγορα, κ' εἶνε ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ τραπέζι. Θὰ ὑπηρετοῦμε ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, καὶ οἱ καλεσμένοι μας ἀρχίζουν νὰ λένε πῶς παράρ-

«Ἤρχισε νὰ ρητορεύῃ...» (Σελ. 17, στ. α'.)

γησε τὸ τραπέζι. Ἐλᾶτε λοιπόν, ἐλᾶτε!

Ἡ Ἀνδρέα ἐκύτταζε τὴν κ. Γριβώ, σὰν νὰ ἐζητοῦσε τὴν γνώμην της.

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι καλλίτερα θὰ κάμω νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μας.

— Μὰ ὄχι, δίολου! παρενέβη ἡ κυρία Δὲ Λόρζ, μὲ περισσοτέραν καλωσύνην, παρ' ὅσην εἶχε δείξη ἕως τὴν ὥραν ἐκείνην πρὸς τὸ φαντασμένο κορίτσι· περίμενε, Σολάνζη, κι' ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ πᾶμε τὴν αἰχμάλωτόν μας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου.

Αἰχμάλωτος ἦτο βέβαια ἡ Ἀνδρέα λιγάκι, ἐνῷ τὴν ἐκρατοῦσαν, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, σφικτὰ ἀπὸ τὸ χέρι, ἡ κυρία δὲ Λόρζ καὶ ἡ ἀνεψιά της, καὶ τὴν ὡδηγοῦσαν, σὰν χωροφύλακες, μέσα στὰ δρομάκια τοῦ κήπου.

—Ὦ! τί χαρά μου ποῦ ἤλθατε, δεσποινίς.... δεσποινίς.... Μά.... πῶς σᾶς λένε; γιὰ νὰ μπορέσω τοὐλάχιστον νὰ σᾶς συστήσω στοὺς ἄλλους μου καλεσμένους;—ἠρώτησε καθ'ὅδὸν ἡ μικροῦλα με τὰ φεγγερά της βλέμματα ὑψωμένα πρὸς τὴν ξένην.

— Τὸ ὄνομά μου εἶνε Ἀνδρέα.... Ἀνδρέα Δεβουσύ.

—Ἀνδρέα Δεβουσύ! ἐφώναξεν ἡ μικροῦλα κατάπληκτος. Σᾶς λένε: Ἀνδρέα Δεβουσύ;

— Ναί, βέβαια.... δὲν ἐννοῶ ὅμως πῶς αὐτὸ σ' ἔκαμε ν' ἀπορήσης τόσον πολύ.

—Ἀλήθεια τὸ λέτε; ἐπέμεινεν ἡ Σολάνζη, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ καὶ τὰ μάτια τόσα-μεγάλα ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν.

— Βεβαιότατα, ἀλήθεια! ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ἔκθαμβος καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἔκαμεν εἰς τὸ κοριτσάκι τὸ ἄκουσμα καὶ μόνον τοῦ ὀνόματός της.

—Ὦ! τί ἀστεῖο! θεία, δὲν τὸ νομίζεις καὶ σὺ ἀστεῖο, ποῦ λένε τὴν δεσποινίδα, Ἀνδρέα Δεβουσύ;

— Πραγματικῶς, εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Λόρζ, παρατηροῦσα μὲ περιέργειαν τὴν μικρὰν ἐπισκέπτριαν, σὰν νὰ ἐζητοῦσε νὰ εὕρῃ εἰς τὸ προσωπόν της κάποιαν οἰκογενειακὴν ὁμοιότητα μὲ ἓν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐσυλλογίζετο. Ναί, πολὺ περίεργον, ἀλήθεια· διότι, πρέπει νὰ μάθετε, δεσποινίς, ὅτι καὶ ἕνας φίλος τοῦ Γάστωνος, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σολάνζης, λέγεται ἐπίσης Ἀνδρέας.

— Δὲν βλέπω σ' αὐτὸ τίποτε τὸ ἄξιον ἀπορίας, ἀπήντησεν ἡ ἐπισκέπτρια.

— Φυσικά, ἂν ἦτο μόνον τὸ ὄνομα τὸ ἴδιον· εἶνε ὅμως καὶ τὸ ἐπώνυμον· λέγεται καὶ αὐτὸς Δεβουσύ.

— Σκέπτομαι μὴ τυχὸν εἶσθε συγγενεῖς, παρετήρησεν ἡ κυρία Γριβώ, ἡ ὁποία ἐβάδιζε κατόπιν των, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων. Τὸ ὄνομα Δεβουσὺ δὲν εἶνε καὶ τόσον σπάνιον, καὶ ἴσως τὸ φέρουν καὶ ἄλλοι ἀκόμη. Ἀλλά, νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὸν κύκλων τῶν γνωριμιῶν μας, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι, καὶ νὰ ἔχουν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ τὸ ἴδιον ἐπίθετον, αὐτὸ ἀληθινὰ εἶνε πολὺ περίεργον. Ὁ ἄλλος Ἀνδρέας μάλιστα, τὸ ἀγόρι, πρόκειται νὰ ἔλθῃ τώρα νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας μαζί μας· ἂν ἤρχεσθε αὔριον ἢ μεθαύριον τὸ πολύ, ἠμπορούσατε νὰ συναντηθῆτε ἐδῶ. Δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι ὅμως ὅτι ἔρχεται πάντοτε, ὅταν τὸν περιμένουν· ἔρχεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ ποδήλατον, καί, ἐπειδὴ εἶνε ἀρκετὰ ριψοκίνδυνος, πρέπει, μὲ αὐτόν, νὰ ὑπολογίζῃ κανεὶς πάντοτε τὰ ἀπρόοπτα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ ἦτο ἀληθινὰ περίεργον νὰ εὑρεθῆτε συγγενεῖς· δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΑΔΑ

Ἐνῷ ἔλεγαν αὐτά, ἔφθασαν εἰς ἓν εἶδος ἐξαίθρας ἀνοικτῆς εἰς τὸν μικρὸν ἀνθόκηπον τοῦ κτήματος, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παρατεθῇ, ἐπάνω στὰ χορταράκια, τὸ πρόδειπνον, τὸ ὁποῖον περιείχετο εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τῆς ἀγροτικῆς τραπεζαρίας, τὸ ὁποῖον μία ζώνη ἀπὸ μεγάλας φηγοὺς μὲ πυκνὸν φύλλωμα ἐπροστάτευε κατὰ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας, ἦτο ἁπλωμένο ἕνα μεγάλο ἄσπρο τραπεζομάνδηλο, φορτωμένο μὲ διάφορα λιχνεύματα. Πρῶτον καὶ καλλίτερον ἀπ' ὅλα ἦτο μία μεγαλοπρεπεστάτη τούρτα, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαμπε μὲ τριανταφυλλιὰ γράμματα τὸ ὄνομα τῆς Σολάνζης, τῆς ἡρωΐδος τῆς ἀπογευματινῆς. Ἔπειτα γύρω εἰς τὴν τούρταν, μέσα εἰς ὡραῖα πιάτα ἀπὸ πορσελάναν μὲ λουλούδια, σωροὶ ἀπὸ φροῦτα, μπακλαβάδες, σφολιάτες, σοῦ μὲ κρέμαν, καὶ ὀρεκτικώτατα φοινίκια, ὅλα τριγυρισμένα μὲ βάζα γεμάτα μὲ ποικιλόχρωμα γλυκὰ καὶ ρετσέλια. Μποτίλλιες μ'ἐλαφρὸ κρασὶ καὶ δροσιστικὴν λεμονάδα ἦσαν ἐκεῖ, βυθισμέναι μέσα εἰς κουβάδες νερὸ μὲ πάγον, διὰ νὰ δροσίσουν τὴν δίψαν των οἱ καλεσμένοι.

— Δὲν εἶνε ἔξοχα ἔτσι; εἶπεν ἡ Σολάνζη, ποῦ ἤρχισε τὰ χοροπηδητὰ γύρω στὸ τραπεζομάνδηλο. Ἐγὼ καὶ ὁ Γάστων τὰ ἐτακτοποιήσαμεν ὅλα.... Καὶ τώρα θ' ἀρχίσωμε, δὲν εἶν' ἔτσι μητεροῦλά μου;

— Ναί, παιδί μου, ὁπόταν θέλῃς.

Ἦσαν ἐκεῖ μαζευμένοι οἱ καλεσμένοι, ἐπάνω ἀπὸ δέκα παιδιά, ἡλικίας ὀκτὼ ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἅμα ἔφθασεν ἡ κυρία Γριβὼ καὶ ἡ κόρη της, κραυγαὶ χαρᾶς ἐξερράγησαν εἰς ὅλον ἐκεῖνον τὸν μικρόκοσμον. Ὅλων τὰ μάτια ἐγλυκοκύτταζαν τὰ γλυκύτατα φαγώσιμα τῆς ὀρέξεώς των. Ὁ Γάστων, ξαπλωμένος εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ἐπέβλεπε μὲ ἄγρυπνα βλέμματα τὰς κινήσεις μερικῶν ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας, οἱ ὁποῖοι, ἀνυπόμονοι, ἤθελαν νὰ στρωθοῦν πρὸ τῆς ὥρας εἰς τὸ τραπέζι.

Ἅμα εἶδε τὴν μητέρα του, ἐσηκώθη κι' ἔτρεξε κοντά της.

— Ὦ! μαμμά, δὲν ἤρθες καὶ πολὺ ἐγκαίρως, ξέρεις! Δὲν φαντάζεσαι τί ἐτράβηξα διὰ νὰ ἐμποδίσω τοὺς λιμάριδες νὰ μὴν ἁρπάξουν τὰ γλυκά. Ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, κι' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί θὰ ἔμενε· μερικοὶ δὲν τὸ εἶχαν γιὰ τίποτε νά...

Ἀλλ' ἀντελήφθη ἔξαφνα τὴν παρουσίαν τῆς Ἀνδρέας, ἡ ὁποία μισοκρυμμένη ὀπίσω ἀπὸ τὴν κυρίαν Γριβώ, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ σταθῇ καὶ νὰ φερθῇ.

—Αἰ εἶνε βέβαια ἡ δεσποινὶς Ἄννα;

—Ὄχι, παιδί μου, δὲν ἦλθαν οὔτε ἡ Ἄννα, οὔτε ἡ ἀδελφή της.... Ἀπ' ἐδῶ εἶνε μία ἐντελῶς νέα γνωριμία μας....ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα Δεβουσύ.

Ὅταν εἶδε τὴν κατάπληξιν, τὴν ὁποίαν αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ἐπροξένησαν εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἡ Σολάνζη ἤρχισε νὰ σκιρτᾷ γύρω του σὰν κατσικάκι, καὶ νὰ γελᾷ μ' ὅλην τὴν καρδιά της.

—Ἀνδρέα Δεβουσύ! εἶπεν ὁ Γάστων. Νόστιμο κι' αὐτό! Μὰ τότε, δεσποινίς, θὰ εἶσθε συγγενεῖς, σεῖς κι' ὁ φίλος μου. Ἔχετε ἐξαδέλφους;

—Ὄχι, κανένα, εἶπεν ἡ Ἀνδρέα σοβαρευομένη.

— Δὲν ἔχετε συγγενεῖς... πρὸ πολλοῦ πεθαμένους ἢ χαμένους; Διότι ἐπὶ τέλους, χάνει κανεὶς τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια μὲ μιὰ τέτοια ὁμοιότητα εἰς τὰ ὀνόματα!

Ἡ Σολάνζη ἐλιγώθη ἀπὸ τὰ γέλια μὲ τὴν ἀναφώνησιν αὐτήν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΒΡΥΣΗ

Ἐκεῖ στὰ δένδρα τὰ ψηλὰ,
Στὰπτόσκιο τὸ λαγγάδι,
Εἶν' ἡ βρυσοῦλα, ὁλάργυρνη
Τὴ μέρα καὶ τὸ βράδυ.

Τὸ δάσος γύρω νοιώθοντας
Σὲ μιὰ πνοὴ θανάτου,
Καὶ διψασμένα βλέποντας
Νὰ γέρνουν τὰ δενδρά του,

Ἡ βρύση ἀπαρηγόρητη
Θρηνεῖ, σιγοστενάζει,
Καὶ στὰ λευκὰ τὰ πόδια της
Κάποιο της δάκρυ στάζει...

Ὅμως τὰ δένδρα σὰν θωρῇ
Μέσ' στὴ δροσιὰ λουσμένα,
Καὶ τὰ βουνά, στοῦ πράσινου
Τὸ κῦμα βυθισμένα,

Μέσ' σὲ μυριόχρωμη στολὴ
Τὸν κάμπο ἀπ' τὰ λουλούδια,
Σὰν μιὰ παιδοῦλα πρόσχαρη
Γέλια σκορπάει, τραγούδια!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΠΤΑΕΤΗΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Ἀνδρέας Βαϊσγκέρμπερ, εἶνε γερμανικῆς καταγωγῆς, καὶ διαφέρει ἀπὸ τὸν Μόζαρτ ὅτι ὁ μὲν Μόζαρτ ἔπαιζε πιάνο εἰς τὴν ἐντέλειαν πενταετής, αὐτὸς δὲ παίζει βιολὶ καὶ ἤρχισε νὰ δίδῃ συναυλίας ἑπταετής. Δύο ἐτῶν διαφορὰ δὲν εἶνε βέβαια σπουδαία, καὶ εὐλόγως εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι, ἀφοῦ ὁ μικρὸς Βαϊσγκέρμπερ ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν κάμνῃ θαύματα, καθόλου ἀπίθανον νἀναδειχθῇ μίαν ἡμέραν νέος Μόζαρτ.

Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν συναυλίαν τὴν ὁποίαν ἔδωσε τὸ περασμένον Σάββατον εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον, ἐπῆγα μὲ προθυμίαν καὶ μὲ περιέργειαν. Ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ, νὰ τὸν ἀκούσω, νὰ τὸν θαυμάσω. Καὶ μάλιστα τὸν ἐθαύμαζα ἐκ τῶν προτέρων. Διὰ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος, ἔλεγα, νὰ μᾶς προσκαλῇ εἰς συναυλίαν, θὰ 'πῇ ὅτι ὁπωσδήποτε παίζει βιολί· καὶ διὰ νὰ παίζῃ ὁπωσδήποτε βιολὶ ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν, θὰ 'πῇ ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀξίζει τὸν κόπον καὶ νὰ τὰ ἰδῇ κανείς, καὶ νὰ τὰ θαυμάσῃ καὶ νὰ τὰ ὑποστηρίξῃ.

Δυστυχῶς, αὐτὴν τὴν σκέψιν δὲν τὴν ἔκαμαν πολλοὶ Ἀθηναῖοι... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ Δημοτικὸν Θέατρον ἦτο ἄδειον καὶ παγωμένον. Μετρημένοι ἄνθρωποι εἰς τὰ θεωρεῖα καὶ ἄλλοι τόσοι εἰς τὴν πλατεῖαν, κρυώνοντες καὶ χειροκροτοῦντες διὰ νὰ ζεσταθοῦν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισα ὅτι ἡ συναυλία θἀναβληθῇ. Καὶ πολὺ ἐλυπήθην δι' αὐτό, προπάντων ὅταν ἔμαθα, ὅτι ἡ συναυλία διωργανώθη ὅπως δι' αὐτῆς συνάξῃ τὰ παιτούμενα χρήματα ὁ μικρὸς Ἀνδρέας καὶ μεταβῇ εἰς Γερμανίαν διὰ νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν μουσικήν. Διότι οἱ γονεῖς του δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τὸν στείλουν. Ὁ πατέρας του, βιολιστὴς καὶ αὐτός, ἀλλά... ἡλικιωμένος, δὲν κινεῖ τὴν προσοχὴν καὶ δὲν κερδίζει ἀρκετά. Δύο χρόνια ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἐσπούδασεν εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, νομίζω δωρεάν. Εἰμπορεῖ νὰ σπουδάσῃ ἄλλα τόσα, ἀλλὰ νὰ τελειοποιηθῇ βέβαια ὄχι. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται Γερμανία, Γιόαχιμ καὶ τὰ ρέστα. Ἀλλ' ἀπὸ μίαν συναυλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν προσέρχονται οὔτε ἑκατὸν ἄνθρωποι, τί εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰσπράξῃ;...Κρῖμα! Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑποστηρίζονται οἱ καλλιτέχναι, οὔτε οἱ μεγάλοι, οὔτε οἱ μικροί, καὶ καθὼς βλέπω τώρα, οὔτε οἱ πολὺ μικροί, οἱ μόλις ἑπταετεῖς....

Τὰς μελαγχολικὰς αὐτὰς σκέψεις ἔκαμνα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ προκαταρκτικοῦ trio, τὸ ὁποῖον ἐξετέλεσαν οἱ κ. κ. Τρόϊζε, Γουΐδας καὶ Βαϊσγκέρμπερ πατήρ. Ἡ αὐλαία ἔπεσε καὶ μετ' ὀλίγον ὑψώθη.... Καὶ ἀπὸ τὴν θύραν τῆς σκηνογραφίας παρουσιάσθη ἕνα χαριτωμένο παιδάκι, μὲ συμπαθεστάτην φυσιογνωμίαν, μὲ μακρυὰ μαλλιά, μὲ κομψὴν στολὴν ἀπὸ βαθυκύανον βελοῦδο, μὲ πλατειὰν λευκὴν ζώνην, μὲ λουστρίνια γοβάκια, καὶ μ' ἕνα βιολάκι ἀνάλογον μὲ τὸ ἀνάστημά του. Ζωηρὰ χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐμφάνισιν. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας Βαϊσγκέρμπερ ὑπεκλίθη, ἀνορθώθη, ἐστήριξε τὸ βιολάκι του εἰς τὸν ὦμον, καὶ μὲ τὸ δοξάρι μετέωοον, ἐπρόσεχεν εἰς τὸ πιάνο κ' ἐπεριμένε πότε θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς πρώτης δοξαριᾶς.

Μετ' ὀλίγον τὸ πιάνο ἔκαμε μικρὰν παῦσιν καὶ ὁ μεγάλος πιανίστας ἔνευσεν εἰς τὸν μικρὸν βιολιστήν.... Τὸ δοξάρι ἔπεσε τότε καὶ ἐσύρθη ἐπάνω εἰς τὰς χορδάς. Καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἐσιωποῦσε ἐναγωνίως, διεχύθη ἡ πρώτη νότα, καθαρὰ καὶ ἀκριβής. Ἔπειτα ἡ δευτέρα, ἔπειτα ἡ τρίτη..... Ὁ μικρὸς βιολιστὴς ἐξηκολούθησε νὰ παίζῃ, κρατῶν μὲ τὸ γυμνόκνημον ποδαράκι του τὸν χρόνον. Καὶ οἱ ἀκροαταὶ ἤρχισαν νὰ κυττάζωνται μὲ ἀπορίαν.... Πῶς; οἱ ὡραῖοι ἐκεῖνοι ἦχοι ἔβγαιναν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο βιολί, τὸ ὁποῖον ἐχειρίζετο ὁ μικροσκοπικὸς καλλιτέχνις; Ἦτο ἀλήθεια, καὶ ἦτο θαῦμα! Τὸ concerto ἠκούετο ὡς ἀπὸ μακράν, ἀλλ' οὔτε μία του νότα δὲν ἐχάνετο, καὶ ἦτο μία διαδοχὴ ἤχων ὡραίων, χωρὶς ἴχνος παραφωνίας. Καὶ ὅταν τὸ πρῶτον κομμάτι ἐτελείωσε, τὰ χειροκροτήματα ἐξέσπασαν ραγδαία καὶ ἀκράτητα. Δὶς καὶ τρὶς ἐκλήθη ὁ μικρὸς Ἀνδρέας εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ χειροκροτηθῇ. Καὶ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο εἰς ὅλα τὰ κομμάτια ποῦ ἔπαιξε, μὲ μεγάλην ὁμολογουμένως ἀκρίβειαν καὶ τέχνην, σχετικῶς δὲ μὲ τὴν ἡλικίαν του θαυμαστήν, καὶ ὅλη ἡ συναυλία ἦτο μία ἀποθέωσις τοῦ ἑπταετοῦς καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος εὐχαριστοῦσε τὸ ὀλιγάριθμον ἀλλ' ἐνθουσιασμένον κοινὸν μὲ ἀδεξίας ὑποκλίσεις.

Ἦτο χαρούμενος διὰ τὸν θρίαμβόν του. Ἀλλὰ πόσον πλέον χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος θὰ ἦτο, ἂν εἶχε καὶ πυκνότερον ἀκροατήριον καὶ ἂν μετὰ τὴν συναυλίαν, ὁ ταμίας τοῦ θεάτρου τῷ παρέδιδε καμμίαν γενναίαν εἴσπραξιν, ἀρκετὴν νὰ τῷ ἐξασφαλίσῃ τὸ ταξεῖδί του εἰς τὴν Γερμανίαν!.... Ἀλλὰ τίποτε! ἀπὸ τὴν εἴσπραξιν τῆς βραδυᾶς ἐκείνης δὲν πιστεύω νὰ ἐκαλύφθησαν οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς συναυλίας.

Τώρα θὰ εἶνε ἴσως ὑποχρεωμένος νὰ διοργανώσῃ ἄλλην. Ἐκτὸς ἂν εὑρεθῇ ἐν τῷ μεταξὺ κανεὶς πλούσιος νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ὅπως ἡ Κα Νεγρεπόντη, ἡ ὁποία, ὡς ἔμαθα, τοῦ ἐχάρισε τὸ βιολί του. Ἔ, ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι κάτι θὰ γίνῃ. Παιδιὰ ποῦ ἀπὸ τέτοιαν ἡλικία παρουσιάζουν τόσον τάλαντον, πάντοτε εὑρίσκουν ὑποστηρικτάς. Καὶ θὰ ἦτο μεγάλη ἁμαρτία νὰ μὴν εὕρισκαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἅμα ἄρχισε νὰ μουγγρίζῃ καὶ νὰ βροντᾷ ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ὅλοι οἱ μαῦροι ἔφυγαν πηλάλα, σὰν λαγοί. Μόνος ὁ πιστὸς Ὀταμπῆς ἔμεινε, σταυροπόδι καθισμένος, στὰ πόδια τοῦ Καραμπαμπούλα, μὲ τὴν μεγάλη ξεροκολοκύθα,— τὸ τσιμποῦκι, — ὅπου ἐκάπνιζε ὁ μοσχομυρωδάτος καπνός.

Ἂν ἐρωτᾶτε γιὰ τὸν Καραμπαμπούλα, νά τος! στέκεται μαρμαρωμένος, ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, καὶ κυττάζει, μὲ λαίμαργα καὶ ἀχόρταγα μάτια, τὸ μικρὸ κόκκινο σημαδάκι, ποῦ, ὅσον πηγαίνει, καὶ μικραίνει, μικραίνει, μικραίνει...

Δὲν περνᾷ πολλὴ ὥρα, καὶ τίποτε πιὰ

«Στέκεται καὶ κυττάζει μὲ λαίμαργα μάτια.» (Σελ. 19, στ. α'.)

δὲν φαίνεται εἰς τὸν ὁρίζοντα. Δὲν ἀκούεται οὔτε ἡ βοή, ποῦ κάμνει τὸ αὐτοκίνητον. Τὸ γλυκὸ ἄρωμα τῆς βενζίνας δὲν γαργαλίζει πιὰ τὰ μεγάλα ρουθούνια τῆς μύτης τοῦ Καραμπαμπούλα...

Ὁ Καραμπαμπούλας ἀναστενάζει.

Μὲ ἕνα καλὸν ὁδηγὸν εἰς τὰ παιδικά του χρόνια, θὰ ἐγίνετο χωρὶς ἄλλο ἓν ἀπὸ τὰ θελκτικὰ ἐκεῖνα πλάσματα, ποῦ μὲ τὴν ἀνοικτὴν καρδιά των καὶ τὰ γελαστὰ πάντοτε χείλη των εἶνε ἡ χαρὰ ὅσων τὰ πλησιάζουν. Ἀλλ' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εὑρέθη νὰ στηρίξῃ τὴν ψυχοῦλάν του, νὰ τὴν στυλώσῃ ἐν ἀνάγκῃ, ἔγινε καὶ αὐτὴ ἔρμαιον τῶν ἰδιοτροπιῶν της· δὲν ἔγινε βέβαια κακή,—ὦ! ὅσον δι' αὐτό, ἦτο ἀνίκανος,— ἀλλὰ ἀδιάφορος, ὀκνηρά, χωρὶς δύναμιν νὰ συγκρατῇ τὰς ὁρμάς της.

Μ' ὅλα ταῦτα, ὅταν ἦτο δέκα ἐτῶν, νέον στοιχεῖον ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔδειξεν ὅτι εἶχεν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν εἰς τὸν μικρόν μας φίλον· ἦτο δὲ αὐτὸ ἕνα κοριτσάκι, τέσσαρα ἔτη μικρότερόν του, ἡ κόρη τοῦ καλλιτέρου φίλου τοῦ κ. Ἀμῶν. Τὸ ὄνομά του ἦτο Βάνδα Δέῦ, καὶ ἦτο οἰκότροφος εἰς ἓν παρθεναγωγεῖον τῶν Παρισίων. Δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα ἐπήγαινε ὁ κ. Ἀμῶν καὶ τὸ ἔπαιρνεν ἀπὸ ἐκεῖ, ὡς κηδεμών του.

Ἡ Βάνδα ἦτο πολὺ ὑψηλὴ σχετικῶς μὲ τὰ ἓξ χρόνια της, τὸ κανονικώτατον πρόσωπόν της ἦτο κάπως αὐστηρόν, καὶ τὸ στοματάκι της δὲν ἐγελοῦσε τόσον εὔκολα, ὅσον τῶν μικρῶν παιδιῶν τῆς ἡλικίας της. Τὰ πυκνὰ μαῦρα μαλλιά της ἔπεφταν σγουρὰ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους της· τὰ μάτια της ἦσαν μενεξεδένια, στολισμένα μὲ μεγάλα ὁλόμαυρα ματόκλαδα, ποῦ ἐξεχώριζαν ἐπάνω εἰς τὸ λαμπρόλευκον χρῶμα τοῦ προσώπου της... Μὲ τὴν ἡσυχίαν, τὴν σοβαρότητα, τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἐνεργητικότητά της, ἤρεσε παραπολὺ τοῦ Γιάγκου, ἀκριβῶς διότι αὐτὸς εἶχε τὸν ἀντίθετον χαρακτῆρα... Δι' αὐτήν, ὁ Γιάγκος ἄφινε κατὰ μέρος τὰς αὐταρχικὰς του ὀρέξεις, καὶ ἐκείνη, ἀξιοπρεπὴς καὶ μεγαλοπρεπὴς σὰν μικρὴ βασίλισσα, ἔκαμνεν ἀπὸ τότε χρῆσιν τῆς δυνάμεώς της, ἀλλ' ὄχι καὶ κατάχρησιν...

Τί θαυμάσια ποῦ ἐσυμφωνοῦσαν οἱ δύο των, καὶ πόσον γρήγορα ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι τῶν ἑορτῶν καὶ αἱ ἑβδομάδες τῶν διακοπῶν, ὅταν ἦσαν μαζί. Μαζὶ ἔπαιζαν, μαζὶ ἐμελετοῦσαν, καὶ ὁ Γιάγκος δὲν ἐζήλευε ποῦ ἦτο ἡ Βάνδα περισσότερον προχωρημένη· διὰ νὰ τὴν εὐχαριστῇ ὅμως, ἔβαζε καὶ αὐτὸς ὅλα τὰ δυνατά του διὰ ν' ἀποτινάξῃ τὴν ἀμάθειάν του, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε νὰ ἐντρέπεται, τώρα ποῦ ἦτο δέκα ἐτῶν.

Καὶ ἀδελφή του νὰ ἦτο, δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερον... Ἀλλὰ καὶ αὐτή, ἂν εἶχεν ἀδελφόν, περισσότερον δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Ὁ Γιάγκος ἐγνώριζεν ὅτι καὶ ἡ Βάνδα δὲν εἶχε πλέον μητέρα, καί, ἐπειδὴ αὐτὴ ποτὲ δὲν ἔκαμεν ὑπαινιγμὸν διὰ τὸν πατέρα της, ὁ Γιάγκος τὴν ἐνόμιζε πειτάρφανην, καὶ ἠσθάνετο ἐν εἶδος ἐγωϊστικῆς χαρᾶς... Ἀφοῦ ἦτο ἔτσι, ἡ οἰκογένεια τῶν Ἀμῶν θὰ ἦτο καὶ ἰδική της οἰκογένεια.

Ὁ κ. Ἀμῶν ἐνεθάρρυνε τὴν οἰκειότητα τῶν δύο μικρῶν, καί, ὅταν τὰ ἔβλεπε νὰ παίζουν ἢ νὰ μελετοῦν μαζί, χωρὶς ποτὲ νὰ μαλώσουν ἢ νὰ πιασθοῦν, τὸ πρόσωπόν του ἐφωτίζετο μ' ἕνα χαμόγελο, καὶ τὰ ἐχάϊδευε καὶ τὰ δύο μὲ ἴσην στοργήν. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ κ. Κόναν ἐμοίραζε τὰ χάδια του μεταξὺ τοῦ Γιάγκου καὶ τῆς Βάνδας.

Ἡ Βάνδα ἦτο ἑνδεκα ἐτῶν, ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ μεταλάβῃ διὰ πρώτην φοράν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Γιάγκος ἦτο τότε εἰς τὰ δεκαπέντε. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας τῆς ζωῆς τῶν παιδίων... ἀλλὰ τὴν ἠκολούθησεν ἓν τρομερὸν ἀτύχημα.

Μίαν ἑβδομάδα μετὰ τὴν ἑορτήν, ὁ κ. Ἀμῶν, ἐνῷ ἐπέστρεφε μὲ τὸν υἱόν του μὲ τὸ ἁμάξι, ἀφοῦ ὡδήγησε τὴν Βάνδαν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖόν της, ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν σύγκρουσιν μ' ἕνα τράμ, ἡ ὁποία ἔκαμε νὰ ἀναποδογυρισθῇ τὸ ἁμάξι. Ὁ Γιάγκος εἶχε μόνον λιποθυμήσῃ· τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ συντρίμματα σῶον, ἀλλὰ ἡ συγκίνησις μαζὶ μὲ τὴν μεγάλην λύπην του τὸν ἔκαμαν ν' ἀσθενήσῃ μὲ ἐγκεφαλικὸν πυρετόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤργησε νὰ θεραπευθῇ. Ὅταν ἐξαναζήτησε τὴν μικρούλαν του φίλην Βάνδαν, ὁ κ. Ζουανίκ, μὲ ἀπείρους προφυλάξεις, τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ μικρούλα ἐκείνη εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι μὲ τὸν πατέρα της,—τὸν πατέρα ποῦ εἶχε νὰ ἰδῇ πέντε χρόνια, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὡμίλοῦσαν ποτὲ οὔτε αὐτὴ οὔτε ὁ κ. Ἀμῶν, τόσον ὥστε ὁ θεῖος Κόναν καὶ ὁ ἀνεψιός του εἶχαν ἐντελῶς λησμονήσῃ τὴν ὕπαρξίν του.

Εἶχαν φύγῃ... διὰ ποῦ; Ἡ διευθύντρια τοῦ παρθεναγωγείου δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Ὁ πατέρας ἦλθεν, ἀπέδειξε τὴν ταὐτότητά του καὶ τὰ δικαιώματά του, καὶ αὐτὴ ἠναγκάσθη νὰ τοῦ ἀφίσῃ τὸ παιδί του, νὰ τὸ πάρῃ ἀμέσως καὶ νὰ φύγῃ.

Ἡ Βάνδα δὲν ἔγραψεν οὔτε ἕνα γράμμα ἀπὸ τότε.

Εἶχαν περάσῃ ἐννέα ἔτη, καὶ οὔτε μίαν φορὰν ὁ νέος δὲν ἤκουσε πλέον τίποτε διὰ τὴν μικράν του φίλην... Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ παρέλαβε τὰ ἔγγραφα τοῦ πατέρα του, δὲν εὑρῆκεν εἰς αὐτὰ τίποτε σχετιζόμενον μὲ τὴν σύντροφον τῶν παιδικῶν του χρόνων, καὶ ἡ ἀνάμνησίς της ἔμεινε θαμμένη μέσα εἰς τὴν καρδίαν του...

. . . . . .

Ὁ κ. Ζουανὶκ ὁ ἴδιος ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τοῦ ἀνεψιοῦ του, τὸν ὁποῖον ἐπερίμενε πότε νὰ φθάσῃ.

— Ἀ! ἦλθες, ἐπὶ τέλους, ἐφώναξε μὲ φαιδρὸν φωνήν, μὲ μίαν ἀγαλλίασιν ἡ ὁποία ἐδείκνυεν ὅτι δὲν ἦσαν πολὺ συχναὶ αἱ ἐπισκέψεις τοῦ νέου. Εἶχα ἕνα φόβον μήπως ὁ Γοῶν γυρίσῃ μόνος του, διότι ἡ κυρὰ Ζαμπέττα ἔχει ἑτοιμάσῃ ἀληθινὴν εὐωχίαν· ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ ἐρχόμουν νὰ σ' εὕρω διὰ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω αὐτὸ τὸ σπουδαῖον πρᾶγμα. διὰ τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ἔκαμε βέβαια λόγον ὁ μικρός μου ἀγγελιαφόρος.

Ὁ κ. Κόναν, ὁ συνήθως ἠρεμώτατος, αὐτὴν τὴν φορὰν κατείχετο ἀπὸ πραγματικὴν ἔξαψιν· πρὶν τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν του, εἶχε πιάσῃ ἀπὸ τὸν βραχίονα τὸν ἀνεψιόν του καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν τραπεζαρίαν, ἐνῷ μὲ τὸ χέρι ποῦ ἔμενεν ἐλεύθερον, ὁ Γιάγκος ἐμοίραζε χειραψίας εἰς τὸ «προσωπικὸν» τοῦ σπιτιοῦ.

Εἶχαν τρέξῃ ὅλοι, ἅμα ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ «μικροῦ», ποῦ εἶχαν ἰδῇ μωρὸ στὴν κούνια, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν πατρίδα· ἡ κυρὰ Ζαμπέττα, ἡ πρώτης τάξεως μαγείρισσα, ὁ Μπιάννος, ὁ ἄνδρας της, ὁ καὶ θαλαμηπόλος τοῦ κ. Ζουανίκ, καὶ ὁ Λαγαδοῦ μὲ τὸ ξύλινο πόδι, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ περιποιῆται τὸ κηπάκι καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς δύο του συναδέλφους εἰς τὰς ἐργασίας των.

Ὁ κ. Κόναν ἦτο μικροκαμωμένος, μὲ ἀσθενικὸν ἐξωτερικόν, μὲ ὠχρὸν πρόσωπον, μὲ γλυκύτατα σταχτερὰ μάτια, ἀλλὰ πολὺ καλὰ διατηρημένος· ἐφαίνετο δέκα χρόνια μικρότερος παρ' ὅσον ἦτο, χωρὶς μίαν ἄσπρην τρίχα εἰς τὴν μαυρίλαν τῶν μαλλιῶν του καὶ εἰς τὰ μουστάκια του.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, τὰ μάγουλά του ἦσαν ζωηρὰ ροδοκόκκινα· καὶ μία θριαμβευτικὴ ἔκφρασις εἶχε τόσον πολὺ ἀντικαταστήσῃ τὴν συνειθισμένην του ἀπάθειαν, ὥστε, μ' ὅλην τὴν παραζάλην του, ὁ Γιάγκος τὸ ἀντελήφθη.

— Τί εἶνε τὸ εὐχάριστον ποῦ σᾶς συμβαίνει, θεῖέ μου; ἠρώτησεν, ὑψώνων τὴν φωνήν του εἰς τὴν διαπασῶν, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλλεν ἡ ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς τοῦ κ. Ζουανίκ.

— Συμβαίνει, μικρέ μου, ὅτι πλησιάζω ἐπὶ τέλους εἰς τὸ τέρμα ποῦ ἀγωνίζομαι τόσα χρόνια νὰ φθάσω... Εὗρῆκα τὸ σφάλμα τοῦ συστήματος τῶν ἑλίκων ποῦ κινοῦν τὸ ἀτμόπλοιόν μου. Δὲν θέλω τώρα νὰ σοῦ ἀναφέρω λεπτομερείας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐννοήσῃς τίποτε, διότι πολλάκις ἠδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἡ ἀεροναυτικὴ ἐπιστήμη σὲ ἀφίνει ἀδιάφορον· μάθε μόνον ὅτι ἡ ἐφεύρεσίς μου λύει τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ἀεροπλοΐας. Ὅ,τι οἱ ἔνδοξοι προκάτοχοί μου εἰς μάτην ἀπεπειράθησαν νὰ εὕρουν, ἐγὼ θὰ τὸ πραγματοποιήσω χάρις εἰς μίαν εὐτυχῆ σύμπτωσιν, ἡ ὁποία μοῦ ἐξήγησε τὰ πάντα...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΝΑ Θ. ΖΛΑΤΚΟΥ
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Πεπρωμένον*
Τυχοῦσα Ἀθρόου Βραβείου
καὶ βραβευθεῖσα εἰς τὸν 88ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
[*Ἴδε Διάπλασιν 1904, σελ. 286 καὶ 1905, σελ. 166.*]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Πῶς μετροῦν οἱ Ἐσκιμῶοι

— Οἱ Ἐσκιμῶοι μετροῦν μὲ τὰ δάκτυλά των —ἕν, δύο, τρία, τέσσαρα καὶ πέντε. Ἀπὸ τὸ πέντε καὶ ἐπάνω ἕως τὸ δέκα, βάζουν εἰς ἐνέργειαν καὶ τὸ ἄλλο χέρι. Διὰ νὰ εἰποῦν «ἕξ» λέγουν:

— Τὸ ἕνα δάκτυλο εἰς τὸ ἄλλο χέρι.

Ἐπάνω ἀπὸ τὰ δέκα, μεταχειρίζονται καὶ τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν. Τὸ δεκατρία δι' αὐτοὺς εἶνε «τρία δάκτυλα στὸ πρῶτο πόδι», καὶ τὸ δεκακτὼ «τρία δάκτυλα στὸ δεύτερο πόδι».

Τὸ εἴκοσι εἶνε «ἕνας ἄνθρωπος ὁλάκαιρος». Ἀπανίω μετροῦν περισσότερα ἀπὸ τὰ εἴκοσι, ἀλλά, ἐν ἀνάγκῃ τὸ κάμνουν καὶ αὐτό. Λόγου χάριν τὸ 37 εἶνε δι' αὐτοὺς «δύο δάκτυλα στὸ δεύτερο πόδι τοῦ δευτέρου ἀνθρώπου», τὸ δὲ 40 «δύο ἄνθρωποι σωστοί». Κατὰ τὸν ἐξερευνητὴν Νάνσεν, οἱ Ἐσκιμῶοι δὲν μετροῦν ποτὲ πέραν τῶν 100, τὰ ὁποῖα δι' αὐτοὺς εἶνε «πέντε ἄνθρωποι σωστοί».

Κανεὶς ἄφοβος!

Φαίνεται ὅτι κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ μὴν αἰσθάνεται φόβον. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνδρειότατοι πολεμισταὶ ἔρχονται στιγμαὶ ποῦ φοβοῦνται εἰς τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ ταχέως αὐτοὶ κατορθόνουν νὰ δαμάζουν τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου, ἐνῷ οἱ δειλοὶ καὶ ἄνανδροι τρέπονται εἰς φυγήν! Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Δραλῖκ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἦτο ἀκόμη ναυάρχος δόκιμος, παρετηρήθη ὅτι ἔτρεμε καὶ ἐτουρτουρίζεν ἀπὸ τὸν φόβον του, τὴν παραμονὴν μιᾶς μάχης. Ἕνας συνάδελφός του τὸν ἔσκωψε τότε· ἀλλὰ ἐκεῖνος:

— Τὸ σῶμά μου, εἶπε, τρέμει μὲ τὴν προσδοκίαν τῶν μεγάλων καὶ φοβερῶν κινδύνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ τολμηρὰ καὶ ἀδάμαστος ψυχή μου μὲ ὁδηγεῖ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Η ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ

Ὅπως εἴδατε εἰς τὴν πρώτην σελίδα, ἡ προθεσμία τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν ἀνανεώσεων, μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, παρατείνεται ***μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου.***

Τοῦτο γίνεται κατὰ παράκλησιν πολλῶν φίλων μου, ἰδίᾳ *ξεσπαθωμένων*, οἱ ὁποῖοι, χάριν τοῦ ξεσπαθώματος, ἤθελαν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν προθεσμίαν καὶ αἱ ἑορταί, —Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, κτλ.—ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν εὐκολώτερα εἰμποροῦν νὰ εὑρίσκουν συνδρομητάς, διότι τότε γίνονται τὰ δῶρα, καὶ ὅλοι ἔχουν χρήματα διαθέσιμα, κτλ.

Τῶν καλῶν αὐτῶν ἡμερῶν εἰμποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν καὶ ὅσοι φίλοι μου ἀνανεώνουν τὴν συνδρομήν των ὅλως ἐξ ἰδίων, καὶ δὲν εὐκολύνθησαν νὰ τὸ κάμουν ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, καὶ ὅλοι, πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅτι ἡ προθεσμία αὐτὴ εἶνε *ὁριστικῶς* ἡ τελευταία, ὅτι δηλαδὴ παράτασις ἄλλη, πέραν τῆς 15 Ἰανουαρίου, ***δὲν θὰ δοθῇ.***

Ἑπομένως, ὅσοι δὲν ἀνανεώσουν καὶ ἕως τότε, θὰ μείνουν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος... τοῦ Λαγείου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ὑπενθυμίζω εἰς τοὺς Πράκτορας τοῦ 1906, ὅσοι δὲν ἐξώφλησαν ἀκόμη τὸν λ]σμόν των, ὅτι πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ τὸν ἐξοφλήσουν *μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου* τὸ βραδύτερον, διότι εὐθὺς ἀμέσως, εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου, θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ποτελέσματα τοῦ ς' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, καὶ οἱ καθυστεροῦντες Πράκτορες θὰ ἀποκλεισθοῦν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΠΙΒΕΒΑΡΥΜΕΝΑΙ

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἦλθαν πολλαὶ ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχαν τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον, καὶ διὰ νὰ τὰς λάβω ἔπρεπε νὰ πληρώσω ἐγὼ τὸ διπλάσιον τέλος, κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν τὰς παρέλαβα διόλου, καὶ ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ αὗαι μὲ τὸ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον, μένουν ἀκόμη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Συνιστῶ λοιπὸν εἰς ὅλους νὰ ζυγίζουν τὰς ἐπιστολάς των καὶ νὰ ἐπιθέτουν τὸ γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον ὁρίζει ὁ νόμος. Νὰ εἰξεύρουν δὲ ὅτι ὁσάκις στέλλουν ὑπερβάλλοντος βάρους ἐπιστολὰς μὲ γραμματόσημον ἁπλῆς ἐπιστολῆς, δὲν θὰ βλέπουν καμμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι αἱ ἐπιστολαί των θὰ μένουν κλεισταὶ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἡ φίλη μου *Κλεοπάτρα Σ.*, ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε 1 φρ. διὰ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ καὶ τί ψευδώνυμον πρέπει νὰ τῆς ἐγκρίνω. Ἂν δὲν θέλῃ ἓν ὡρισμένον, ἂς μοῦ γράψῃ μερικὰ τῆς ἀρεσκείας της, διὰ νὰ τῆς ἐκλέξω τὸ καλλίτερον.

Ὁ *Διπλωμάτης* μοῦ στέλλει σήμερον στατιστικὴν τῶν Παιδικῶν Πνευμάτων. Κατ' αὐτὴν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1906 Παιδικὰ Πνεύματα ἐν ὅλῳ 86. Ἐκ τούτων 14 ἦσαν τοῦ *Διπλωμάτου*, 9 τοῦ *Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ*, 5 τοῦ *Λευκοκυμάντου Αἰγιαλοῦ*, 4 τῆς *Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας*, 3 τῆς *Λευκίσσης τῶν Σαλώνων*, 3 τῆς *Νυκτιάδος Ἀῦρας*, καὶ τὰ λοιπὰ 48 ἀνήκουν εἰς 39 ἄλλους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 9 μόνον ἐδημοσίευσαν πλέον τοῦ ἑνός. — Εἰς ταῦτα προσθέτω ἐγώ, ὅτι ἐπέταξα εἰς τὸ καλάθι ἄλλα 150 Παιδικὰ Πνεύματα τοῦ 1906 ὡραιότατα, τὰ ὁποῖα ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὰ δημοσιεύσω. Οὔτε ἠμποροῦσα νὰ τὰ φυλάξω, διότι φέτος δημοσιεύω φετεινά.

Μὰ δὲν διαβάζεις τὸν Ὁδηγόν, *Χρυσόπαιδο*, διὰ νὰ ἰδῇς πῶς καὶ πότε ἔχεις δικαίωμα νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις; Αὐταὶ ποῦ μοῦ ἔστειλες πᾶνε χαμένες, διότι ἔληξε ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ διότι δὲν ἀποτελοῦν συλλογὴν ἀπὸ δέκα τοὐλάχιστον ἀσκήσεις. Πρέπει λοιπὸν νὰ μοῦ τὰς ξαναστείλῃς, μαζὶ μὲ ἄλλας ποῦ θὰ συνθέσῃς ἐν τῷ μεταξύ, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός. Περίμενε.

Ἐξυπνότατα πράγματα, καθὼς φαίνεται, μοῦ γράφει τὸ *Σκέρτσο*. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἠθέλησε νὰ τὰ συμπεριλάβῃ ὅλα εἰς μίαν βραχεῖαν ἐπιστολήν, καὶ ποῦ νὰ φθάσῃ! Ἔτσι ἡ ὡραία ἐπιστολή της ἔγινεν ἄνω-κάτω, ἕνα μπερδεμένο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ κανεὶς τίποτε. Παραδείγματος χάριν: «Μαμά, ἀποροῦσα καὶ μὴ ἐννοοῦσα: Ἔλα κόρη μου, ἔλα παιδάκι μου νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τί συμβαίνει (σοῦ ἐτοιμάζω ξεσπαθώματα τὴν 1 Ἰανουαρίου ἀφάνταστα.) Ἐγειρομένη καὶ μὲ φωνὴν στεντορείαν ὥσπερ ὁ πλανώμενος πανοραματζῆς (εἰς κάθε μου βραχεῖαν θὰ λαμβάνῃς δίδραχμον.) Ἐδῶ βλέπετε, κύριοι καὶ κυρίες... κτλ.» Ποῦ νὰ ἐξακολουθήσω! Δὲν εἶπα τόσες φορὲς ὅτι πρέπει νὰ μοῦ γράφετε πλατειὰ καὶ εὐανάγνωστα;

Κρυσάλλινον Σπήλαιον, τῆς ἀπόρου προστατευομένης σου πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν διὰ νὰ τὴν ἐγγράψω πρῶτα εἰς τὸ βιβλίον τῶν συστημένων καὶ ἔπειτα νὰ τὴν συστήσω διὰ τοῦ φύλλου.

Ζεύξι, ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη. Παιδικὰ Πνεύματα εἰκονογραφημένα δὲν δημοσιεύω. Στεῖλέ μου κανὲν ἁπλοῦν καὶ κάπως ὡραιότερον. Χαίρω ποῦ σ' εὐχαρίστησε τόσον ἡ ἐκλογὴ τῶν «Διδύμων τοῦ Τράνσβαάλ».

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Σᾶς συνιστῶ τοὺς κάτωθι δέκα ἀπόρους, οἱ ὁποῖοι πέρυσι εἶχαν ἐγγραφῆ δι' εἰσφορᾶς διαφόρων καλῶν φίλων μου, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ συνδρομὴ καὶ μένουν τώρα χωρὶς τὴν ἀγαπητήν των Διάπλασιν. Εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.—Ἡ ἐν Βώλῳ πτωχὴ κόρη, ἡ συστηθεῖσα πέρυσι εἰς τὸ δον φύλλον.

2.—Τὸ ἐν Ἀλατσάτοις (Τουρκίας) πτωχὸν παιδίον, τὸ συστηθὲν ὑπ' ἀρ. 38 τῷ 1905.

3.—Ὁ ἐν Βώλῳ ἄπορος μαθητής, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ 1906 εἶχεν ἐγγράψῃ ἡ *Ἑσπερὶς Ἑσπέρα*.

4.—Ὁ ἐκὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπὸ τῆς *Νοσταλγούσης Ἑλληνίδος* ἐγγραφόμενος.

5.—Ὁ ἐν Βώλῳ ὑπὸ τοῦ *Φαίνωνος* συστηθεὶς καὶ ἐγγραφεὶς πέρυσι ὑπὸ τῆς «Νίκης» καὶ τῆς *Ἑλικωνιάδος Παρθένου*

6.—Ἡ ἐν Λευκάδι πτωχὴ κόρη, ἡ ὑπὸ τῆς *Ὡραίας Λευκάδος* συστηθεῖσα καὶ ἐγγραφεῖσα ὑπὸ τῶν Συλλόγων «Νίκη» καὶ «Ἥώς».

7.—Ὁ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Εὔξεινος» ἐγγραφεὶς διὰ τὸ 1906 ἄπορος ἐκ Σμύρνης.

8.—Ἡ ἐν Κερκύρᾳ ὑπὸ τῆς *Ναυσικᾶς* συστηθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς *Φίλης τῶν Ζώων* ἐγγραφεῖσα διὰ τὸ 1906.

9.—Ἡ ἐν Κερκύρᾳ ὑπὸ τῆς *Αὔρας τῆς Κερκύρας* συστηθεῖσα πτωχὴ κόρη καὶ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ἑλληνισμὸς» ἐγγραφεῖσα διὰ τὸ 1906.

10.—Ὁ ὑπὸ τοῦ *Φαίνωνος* συστηθεὶς ἐν Λαρίσσῃ ἄπορος καὶ ἐγγραφεὶς ὑπὸ τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» διὰ τὸ 1906.

Ἐκτὸς τῶν ἄνω δέκα, ὑπενθυμίζω ὅτι ἀκόμη

περιμένουν τοὺς εὐεργέτας των καὶ οἱ συστηθέντες εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906 ὑπ' ἀριθμοὺς 3, 21, 22, 24, 29 καὶ 30. Ἐκ τούτων ὁ 22 καὶ 30 εἶνε ἐσωτερικοί, οἱ δὲ λοιποὶ ἐξωτερικοί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: *Ζήνων ὁ Κιτιεύς*, α. (Χ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα ἐκ τῶν τριῶν ποὺ προτείνεις·) *Μεγάλη Ἰδέα*, α. (Β+Χ. καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἐλπίζομεν πολλὰ ἀπὸ τὸν Πανελλήνιον Σύνδεσμον· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἥρα*, κ. (Α. Ι.) *Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ*, α. (* Ω * ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς· τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεών σου·) *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο*, α. (Γ. Α.) *Διμοκοντοριστικὸ Στραβοκάπελο*, κ. (Π.Τ.Α. σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 50ὸν· διὰ νὰ γράψῃ κανεὶς ποῖον ἀγώνισμα προτιμᾷ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας· τἀγωνίσματα εἶνε γνωστά, καὶ πάντα θὰ ἔχῃ κανεὶς μίαν ἰδέαν ἀπὸ τὴν γυμναστικήν·) *Ἀντίθεσις*, κ. (Ρ.Γ.Α.) *Ἀργώ*, κ. (Μ. Θ. Λ.) *Μαραθωνοδρόμος*, α. (Μ. Γ. Α.) *Καρδία Μουσικῆς*, κ. (Τ. Μ. ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ βάλῃς κατὰ μέρος ὅλες τὰς ντροπέρες·) *Ἄλυτον Αἴνιγμα*. α. *Ἑστεμμένη Καλλονή*, κ. (Ψ. Ψς.) *Γέρος τοῦ Μοριᾶ*, α. (!) *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, κ. (Λ.Τ.Ε. αὐτὸ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ ὑπογραμμισμένα· περίεργον πρᾶγμα νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ μὴ μοῦ στέλλῃς τὰ γράμματα! φαντάζομαι τί ἔχασα τόσον καιρὸν καὶ λυποῦμαι πολύ...) *Ἑλληνικὴ Πνοή*, κ. (Ε.Χ.Δ.) *Πεδίον τῆς Μάχης*, κ. (Ε. Τ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ἀστὴρ τῆς Χίου*, α. (·+·) *Κικέρων ὁ Ρωμαῖος*, α. (;;) *Ἰδεώδης Καλλονή*, κ. (Λ.Β.Γ.) *Οὐράνιον Ἄσμα*, κ. (Α. Ψ.) *Ἑλληνικὴ Δόξα*, κ. *Ἐπίτιμος Πρόεδρος*, α. (Ω.Ω.) *Πτερόεν Ὄνειρον*, α. (Μ.Τ.) *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν*, κ. (Ι. Γ.) *Παιδὶ τοῦ Μοριᾶ* α. (Τ.Κ.) *Κίρκη*, κ. (κλειδὶ τοῦ σόλ.) *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, κ. (Ε. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Κυανοῦς Νεῖλος*, α. *Πικραμένη Καρδούλα*, α. *Βανίλλια*, κ. *Νόρμα*, κ. *Μαγιολούλουδο*, κ. *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*, κ. *Κεντρί*, α. *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*, κ. *Ζεύξις*, α. *Λάζαρος*, κ. *Ταπεινὸ Γιασεμί*, α. *Ἀριελ*, α. *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*, κ. *Παιδικὴ Χαρά*, κ. *Ἡγεμὼν τοῦ Φωτός*, α. *Σπίρτο Μονάχο*, α. *Πατατράκι*, α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (πιστεύω νὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸ προηγούμενον· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου·) *Ἀχιλλέα Λ.* (ἔστειλα τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (ἔχει καλῶς· μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ φράσις ἀσκασιαρχοῦμενος λογαριασμός·) *Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν* καὶ Σαν (ἐλπίζω ὅτι θὰ εὑρεθῇ τρόπος συμβιβασμοῦ·) *Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει* (αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Κυριακήν μοῦ ἤρεσαν πολύ· ὤ, θὰ εὕρισκες καὶ σὺ μίαν θέσιν εἰς τὸ Κράτος τῆς Φαιδρότητος! τοὐλάχιστον ἡ φαιδροτάτη ἐπιστολή σου αὐτὸ ὁμολογεῖ·) *Μίναν Κ. Π.* (εὐχαριστῶ πολύ· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον ποὺ ζητεῖς, τὸ ἔχει ἄλλος·) *Ἀνοιξιάτικο Δουλοῦδι* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές, διότι ἦσαν αἱ μόναι αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος·) *Ἄγγελον Κ. Π.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (μετ' ὀλίγον θαρχίση ἡ δημοσίευσις τῶν Ἀποτελεσμάτων· ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν·) *Μαρίκαν Α. Κ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· στεῖλε μου τὴν σημείωσιν τῶν φύλλων, νὰ τὰ λάβῃς·) *Κυανοῦν Νεῖλον* (ὅλων ἔχει κινηθῇ ἡ περιέργεια νὰ ἰδοῦν ποῖος θὰ ὑπερισχύσῃ εἰς τὸ δημοψήφισμα· ἔ, Κυριακὴ κοντὴ γιορτή!) *Βανίλλιαν* (ἔστειλα.) *Νόρμαν* (περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ περισσότερα·) *Ἄνναν Ψ.* (ἐγκάρδια συγχαρητήρια διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἄγγελον Αὐγερινόν* (ἔχει καλῶς· δεκτὴ καὶ ἡ...ἐπικουρία·) *Μιμόζαν* (εὐχαριστῶ θερμῶς· πολλὰ χαιρετισματα πρὸς τὸν παλαιόν μου συνδρομητήν, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐνθυμοῦμαι·) *Γέρον τοῦ Μοριᾶ* (ναί, καὶ τὰ β.αθεῖα τοῦ Ξεσπαθώματος λογαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον·) *Μαγιολούλουδο* (ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ ἅμα ἐλαφρώσῃς ὀλίγον ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα·) *Ἑλληνικὴν Πνοὴν* (δυστυχῶς, ὁ Κανονισμός μοῦ τὸ ἀπαγορεύει·) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Νυκτερινὴν Σιγαλιάν* (ἔστειλα·) *Ἰωάνναν Δάρκ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Δεκεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου

[Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

15. Λεξίγριφος.

Καὶ βασιλεὺς καὶ πόλις θὰ ἐξαφανισθοῦν
Ἐὰν τὰ συνενώσῃς· πλὴν θὰ ἀναγεννηθοῦν
Εἰς ἄλλον βασιλέα, καὶ λίαν θαπορήσῃς
Βεβαίως ἂν μὲ λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὀρέων

16. Συλλαβόγριφος.

Σύνδεσμον ἔλαβα κοινόν,
ζευγάρι φθόγγων, μόριον
Κ' ἐφώναξα: «Θεούλη μου
κάν' τα νὰ κελαδήσουν!»
Τὸ θαῦμα· ἔγινεν εὐθὺς
δίχως βαθμὸν καὶ ὅριον,
Καὶ γλυκυτάτην ἤκουσα
αὐτὰ φωνὴν νὰ χύσουν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμήτου Γελωτοποιοῦ

17. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις Κρητικὴ
Ἂν ἀπείρακτη μ' ἀφίσῃς,
Καὶ ἀρρώστεια ψυχικὴ
Ἂν με ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλιολούστου Πρωΐας

18. Αἴνιγμα.

Χωρὶς ἐμένα ὕφασμα
Δυσκόλως θὰ μετρήσῃς·
Μὲ ἔκοψες; τὸ χέρι σου
Θὰ αἱματοκυλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοντορεβιθούλη.

19. Ρόμβος μετὰ Πυραμίδος.

\+ Καθέτως χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
\+++ = Ἐθνικόν.
+++++ = Ὅ,τι καὶ καθέτως.
* * +++ * * = Ἐλάττωμα τοῦ νοῦ.
* * * * + * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δραπέτου Ἀγγέλου

20. Ἐπιγραφή.

Ν Ω Λ Ι Μ Ο
Ε Σ Η Β Κ Ε
Σ Ο Φ Ο Σ Ι
Σ Ο Τ Υ Α Κ
Σ Ι Ο Φ Ο Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑνώσις

21-25. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *τριῶν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο συμφώνων*, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἔλεος, ὁλακή, ὠλένη, Σουδάν, Πύραμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρούδου Ὀνείρου

26. Φωνηεντόλιπον.

ηε-υε-αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσάκτινης Αὐγῆς

27. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν θεότητα, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν ἑλληνικήν:

1, Στρατηγὸς Ρωμαῖος. 2, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκταιωρίδος

28. Γρῖφος.

Ι			ΚΟΛ
ΜΕΛΙ	ΑΝΚ	ΑΑΣ	ΚΟΛ ΗΑΣ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ἀνθέων

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18.

527. Πάπυρος (πᾶ, Πύρρος.) — 528. Μηδὲν (μὴ, δέν.)— 529. Πτῆσις-πτῶσις.—530. Μόσχος.

531. Ε Ρ Α Α Ρ Τ Ο Σ Ο Σ Θ Ε ΑΝΑ ΚΡΗΤΗ ΟΔΗΣΣΟΣ — 532. ΖΑΚΥΝΘΟΣ (ἄνθος, κύκνος, Ὑλάς, νόθος, Θάσος, ὄζον, σύνεσις.)— 533. Γηράσκω, ἀεὶ διδασκόμενος. — 534. ΠΙΤΤΑΚΟΣ (Πάσχω, Ἴδιος Ταχύς, Τέλος, Ἄσωτος, Κύριος, Ὁριζόντιος, Σοφός.) — 535. Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν.— 536. Ὁ Ὁράτιος ὑπῆρξε ρωμαῖος ποιητής (ὦ - ὥρα - τι - ὡς - ὑπ' ἠρ ἐρρω - μὲ ος πῖ - ιτ - εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Πλαστῶς ἐτέθη ὑπογραφή μου κάτωθι δηλώσεως *Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας*, καθότι θερμῶς ὑποστηρίξω *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*.—*Ἐθνικὸν Λάβαρον.* *(Ζ'—28)*

Κ' ἐγὼ νὰ ψηφισθῶ, φίλοι μου, ἀπαιτῶ.
—*Ἱερὸν Ἰδανικὸν τοῦ Ἔθνους.* *(Ζ'—29)*

Χρόνια πολλά, λατρευτό μου *Ἀφρόκρινο*.
—*Ἑλληνικὴ Τρυφερὴς.* *(Ζ'—30)*

Βεβαιοῦμεν ἰδιότροπον *Σκέρτσο* ὅτι... ραγδαιότατα ἐλυπήθημεν ἐπὶ ἀπωλείᾳ χαριτοβρύτου χαιρετούρας της καὶ ρεβεράνς καβαλλιέρου της.—*Διπλωμάτης, Ὑπὲρ Πατρίδος, Αἰθήρ.* *(Ζ'—31)*

Ο *Διπλωμάτης* εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως τὴν *Ξανθὴν Νεράϊδαν*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, φίλτατον *Σκέρτσο*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, τὰς *Δικηγόρους*, *Αἰθέριον Πλάσμα*, *Ὑπὲρ Πατρίδος*, διὰ τὰς εὐχάς των καὶ τὰς εἰλικρινεῖς ψήφους συμπαθείας ποῦ τοῦ δίδουν στὸ Δημοψήφισμα. Ἐπίσης εὐχαριστεῖ καὶ ὅσες ἄλλες εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ τοῦ στείλουν μιὰ κάρτα γιὰ τὴν ἑορτή του. *(Ζ'—32)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.